

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Epistola II. Hadriani Papae IV. Ad Fridericvm Imperatorem. De non vindicata iniuria Landoniensi archiepiscopo illata conqueritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

EPISTOLA II.
HADRIANI PAPÆ IV.

AD FRIDERICVM IMPERATOREM.

De non vindicata iniuria Lundoniensi archiepiscopo
illata conqueritur.

*Hadrianus episcopus seruus seruorum Dei dilecto filio Friderico
illustri Romanorum imperatori salutem & apostolicam be-
nedictionem.*

IMPERATORIÆ maiestati paucis retroactis diebus reco-
limus scripsisse, illud horrendum & execrabile facinus,
& piaculare flagitium tempore nostro commissum, in
Teutonicis partibus, sicut credimus, aliquando intenta-
tum, excellentiæ tuæ ad memoriam reuocantes non sine
grandi admiratione ferentes, quod absque digna seuerita-
te vindictæ vsque nunc transire passus sis tam perniciosi
sceleris feritatem. Qualiter enim venerabilis frater noster
E. Lundoniensis archiepiscopus, dum a sede apostolica
remearet, a quibusdam impiis & scelestis, quod sine
grandi animi mœrore non dicimus, in partibus illis captus
fuerit, & adhuc in custodia teneatur. Qualiter etiam in
ipsa captione prædicta viri impietatis, semen nequam,
filii scelerati, in eum & in suos euaginati gladiis violen-
ter exarserint, & eos ablatis omnibus quam turpiter at-
que inhoneste tractauerint, & tua serenissima celsitudo
cognoscit, atque ad longinquas, & remotissimas regiones
fama tanti sceleris iam peruenit. Ad cuius vtique vehe-
mentissimi facinoris vltionem, sicut is cui bona placere,
mala vero displicere credimus, constantius exurgere de-
buiſti, & gladium qui tibi ad vindictam maledictorum,
laudem vero bonorum est ex diuina prouisione conces-
sus, in ceruicem defæuire oportuit impiorum, & grauissi-
me contere præsumptores. Tu vero id ipsum ita dissi-
mulasse diceris, scuitiam neglexisse, quod eosdem non est
quare pœniteat commississe reatum: quia impunitatem sa-
crilegii quod gesserunt iam iam sentiunt inuenisse. Cuius
quidem dissimulationis & negligentia causam penitus ig-
noramus, quoniam nos in aliquo serenitatis tuæ gloriam

E c iij

offendisse, conscientia scrupulus nostrum animum non accusat, sed personam tuam sicut carissimi & specialis filii nostri & principis Christianissimi, quem in apostolica confessionis petra non ambigimus per Dei gratiam solidatum, sincera semper dileximus caritate, & debita tractauimus benignitatis affectu. Debes enim, gloriosissime fili, ante oculos mentis reducere, quam gratanter & quam iucunde alio anno mater tua sacrosancta Romana ecclesia te susceperit, quanta cordis affectione tractauerit, quantam tibi dignitatis plenitudinem contulerit & honoris, & qualiter imperialis insigne coronæ libentissime conferens, benignissimo gremio suo tuæ sublimitatis apicem studuerit confouere; nihil prorsus efficiens quod regis voluntati vel in minimo cognosceret obuiare. Neque tamen pœnitet nos desideria tuæ voluntatis in omnibus impleuisse, sed si maiora beneficia excellentia tua de manu nostra suscepisset, si fieri posset, considerantes quanta ecclesie Dei & nobis per te incrementa possint & comoda prouenire, non immerito gauderemus. Nunc autem quia tam immensum facinus, quod in contumeliam vniuersalis ecclesie & imperii tui noscitur etiam commissum, negligere ac dissimulare videris, suspicamur utique, ac veremur, ne forte in hanc dissimulationem & negligentiam propter hoc tuus animus sit inductus, quod suggestionem peruersi hominis zizania seminantis aduersus clementissimam matrem tuam sacrosanctam Romanam ecclesiam & nos ipsos indignationem (quod absit) aliquam conceperis vel rancorem. Ob hoc igitur, & ob alia omnia negotia, quæ cognoscimus imminere, duos de melioribus & carioribus, quos circa nos habemus, dilectos scilicet filios nostros Bernardum sancti Clementis presbyterum, Rolandum sancti Marci presbyterum cardinalem, & cancellarium nostrum, viros utique religione, prudentia & honestate conspicuos, serenitati tuæ de latere nostro ad præsens duximus destinandos, excellentiam tuam rogantes attentius; quatenus eos tam honorifice, quam benigne recipias, honeste tractes, & ea quæ ipsi super hoc & super aliis ad honorem Dei & sacrosanctæ Romanæ ecclesie, ad decus etiam & exaltationem imperii pertinentia, ex parte nostra imperatoris proposuerint

dignitati, sicut ab ore nostro procedant, absque vlla hæsitacione suscipias, & ipsorum verbis, tamquam si ea contingeret nos proferre, fidem non dubites adhibere.

EPISTOLA III.

HADRIANI PAPÆ IV.

AD EPISCOPOS GALLIÆ ET GERMANIÆ.

Petit Fridericum corrigi, & ad restitutionem honoris induci.

QUOTIES aliquid in ecclesia contra honorem Dei & salutem fidelium attentatur, fratrum & coepiscoporum nostrorum, & eorum præcipue qui spiritu Dei aguntur, cura debet existere, vt ea, quæ male gesta sunt, gratam Deo correctionem debeant inuenire. Hoc autem tempore (quod absque nimio mœrore non dicimus) carissimus filius noster Fridericus Romanorum imperator tale quid egit, quale temporibus antecessorum suorum non legimus perpetratum. Cum enim nos duos de melioribus fratribus nostris, Bernardum tituli sancti Clementis, & Rolandum cancellarium nostrum tituli sancti Marci, presbyteros cardinales, ad ipsius præsentiam misissemus, ipse, cum primum ad eius præsentiam peruenerunt, alacriter visus est eos recepisse. Sequenti vero die, cum redirent ad eum, & literæ nostræ in eius auribus legerentur, accepta occasione cuiusdam verbi, quod ipsarum literarum series continebat, (insigne videlicet coronæ beneficium tibi contulimus) in tantam animi commotionem exarsit, vt conuicia, quæ in nos & legatos nostros dicitur coniecisse, & quam inhoneste ipsos a præsentia sua recedere, ac de terra sua velociter exire compulerit, & audire opprobrium, & lamentabile sit referre. Eis autem ab ipsius præsentia excedentibus, facto edicto, ne aliquis de regno vestro ad apostolicam sedem accedat, per omnes fines eiusdem regni custodes dicitur posuisse, qui eos, qui ad sedem apostolicam venire voluerint, violenter debeant reuocare. Super quo facto licet aliquantum perturbemur; ex hoc tamen in nobisipsis maiorem consolationem accipimus, quod ad id de vestro & principum consilio non